

se stalo, totiž za sloučení dvou stupňů školního věku (druhého a třetího) ve třídách druhých, naopak bylo ve smyslu výnosu min. škol. ze 4. srpna 1923 č. 92.189 — jehož se též nař. rozhodnutí dovolává — nutno, ponechat první, druhou a třetí třídu vždy pro jeden rok školní, a mohly by jediné ve třídě čtvrté býti sloučeny dva stupně školního věku, totiž čtvrtý a pátý. Kdyby se to však bylo stalo, byla by podle cifer v úvodě uvedených na I., II. a IV. škole chlapecké a na I. škole dívčí ve IV. třídě nastala frekvence nad 60 dětí, což ovšem § 7 odst. II. zakazuje. Pokud pak jde o III. školu chlapeckou, činila by frekvence ta podle cifer v úvodě uvedených jen 59; správnost cifer v úvodě uvedených stížnost nepopírá. Je tudíž nař. rozhodnutí — pokud jde o zrušení pátých def. tříd postupných při I., II. a IV. škole chlapecké a při I. škole dívčí v rozporu se zákonem a bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, kdežto stran III. školy chlapecké platí to, co uvedeno sub 4.

Na II. a III. škole dívčí bylo — bez současného zrušení jedné def. třídy postupné — nařízeno zařazení dětí 2. a 3. stupně věku školního do II. třídy; rekurs, který vytýkal nepřipustnost takového sloučení, byl nař. rozhodnutím zamítnut s tím, že podle výnosu min. škol. ze 4. srpna 1923 č. 92.189 mají se na čtyřtřídních školách obecných zařaditi do druhé třídy děti druhého a třetího stupně věku, což v daném případě se stalo. Nař. rozhodnutí však přehlíží, že uvedené rozvržení týče se podle cit. výnosu z r. 1923 jenom čtyřtřídních škol obecných bez připojené školy měšťanské, tedy obecných škol čtyřtřídních, na nichž nutno do 4 tříd rozvrhnouti děti všech osmi stupňů věku školního. O takové školy tu však nejde, naopak jde o čtyřtřídní školy obecné s připojenou měšťanskou školou; na takových školách nutno z důvodů rozvedených v cit. již nál. Boh. 5961/26 adm. rozvrhnouti děti tak, že — jak již uvedeno sub II, b) — na první, druhou a třetí třídu připadá vždy 1., 2. a 3. rok školní, kdežto 4. a 5. rok školní se spojí ve třídě 4. Stanovisko nař. rozhodnutí v příčině sloučení dětí 2. a 3. stupně věku školního ve třídě druhé na II. a III. škole dívčí je tedy rovněž nesprávné a bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss též pokud jde o II. a III. školu dívčí.

4. Totéž platí pak ovšem také v příčině III. školy chlapecké.

Z těchto úvah bylo rozhodnuto, jak v enunciátě uvedeno, aniž měl nss možnost zkoumati případy tuto sporné také po př. s hlediska výnosu min. škol. z 15. května 1925 č. 16.137/I. Věstník, ročník VII., sešit 6., jelikož nař. rozhodnutí na tento výnos se neodvolává a sporné případy nebyly ve správním řízení podle výnosu posléze cit. posuzovány.

Č. 6675.

Vojenské věci: * Ustanovení § 7, odst. 2. voj. požitkového zák. č. 76/22 nevztahuje se na úrazy utrpené před účinností tohoto zákona.

(Nález ze dne 27. června 1927 č. 14.656/26.)

Věc: Rudolf P. v P. proti ministerstvu národní obrany stran připočtení 10 roků do výslužby.

V ý r o k: S t-í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l konal jako účetní nadporučík ode dne 1. prosince 1918 do 19. dubna 1919 voj. službu u evidenční náhradní baterie pol. děl. pluku č. ... ve Vídni. Dne 19. dubna 1919, když jel tramvají k plnomocníku čsl. republiky pro cestovní průkaz, resp. dle tvrzení stížnosti k nastoupení služby, vypadl z přeplněného vozu, byl přejet a utrpěl úraz zlomením pravé ruky, jež musila mu býti v zápěstním kloubu amputována. Byl proto jako invalidní, k veškerým domobraneckým službám nezpůsobilý a 66 2/3 procenty povolání neschopný přeložen dnem 1. ledna 1921 do výslužby a ponechán až do 31. prosince 1925 jako dočasně aktivovaný v činné službě. Jeho žádost z 9. prosince 1925, aby mu bylo ve smyslu § 7 odst. 2 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. připočteno pro výměru výslužného 10 roků, poněvadž zmíněný úraz utrpěl beze své úmyslné viny při cestě k nastoupení čsl. činné služby voj. byla nař. rozhodnutím zamítnuta z důvodu, že se jeho úraz nestal v míru, nýbrž v roce 1919, který je pokládán za rok válečný a dodáno, že zmíněnou výhodu mu nelze povolit ani podle § 7 odst. 1 nebo 2 (recte 3) cit. zák., jelikož nejsou splněny předpoklady, stanovené prov. nařízením k témuž zák.

Stížnost, nebrojíc proti nepoužití § 7 odst. 1 nebo 3, namítá, že úraz st-lův stal se v míru, t. j. mimo službu vál. a po ukončení války, poněvadž rok 1919 byl rokem mírovým a 19. dubna 1919 nebyly prováděny vál. akce proti žádnému státu, zejména ne ve Vídni a poněvadž není všeobecného předpisu, že v r. 1919, resp. 19. dubna 1919 nebylo míru, nýbrž že byla ještě válka.

Nss uvážil o stížnosti toto:

§ 7 odtavec 2. zák. č. 76/22 stanoví, že při výměře výslužného bude připočteno 10 služ. let vojenským osobám, stanou-li se neschopnými voj. služby následkem úrazu, utrpěného v míru bez jejich úmyslné viny při vykonávání voj. služby a v bezprostřední souvislosti s touto službou, nastala-li neschopnost voj. služby během jednoho roku po úraze. — V § 114 zák. č. 76/1922 jest přiznána zákonu tomu zpětná účinnost dnem 1. ledna 1920. Do té doby platil zák. o zaopatřovacích požitcích voj. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z., resp. uh. zák. čl. LI z r. 1875.

Ze znění § 7 odst. 2 zák. č. 76/1922, o jehož použití v daném případě jde, nelze vyčísti, že by se jeho ustanovení měla vztahovati také na úrazy utrpěné před 1. lednem 1920. O hodnocení služeb voj., konaných před účinností zákona toho, — a to nejen do převratu nýbrž i v roce 1919 —, jednájí přechodná ustanovení zákona toho, zejména § 96 (odst. 5), ale ani z těchto norem se nepodává nic podobného. Oba cit. zákony z r. 1875 nemají pak o hodnocení úrazů uvedených v § 7 odst. 2 zák. č. 76/1922 pro výměru výslužného vůbec žádného ustanovení.

Z toho jde, že na připočtení 10 let pro výměru výslužného z titulu úrazu utrpěného za vojenské služby v míru nepřísluší st-li ze zákona právní nárok žádný, když úraz, o který jde, utrpěl před 1. lednem 1920. — Nemá-li však na připočtení ono právního nároku, nemohl jeho nepřiznáním, — ať se stalo z jakýchkoli důvodů věcných — býti st-l dotčen ve svých subj., zákonem založených právech, jež dle § 2 zák. o ss jediné požívají ochrany nss-u.